

viktorie hanišová

román host

AN
EZ
KA

A stylized, high-contrast illustration of a face. The face is defined by thick, black, irregular outlines. The eyes are represented by two solid black shapes. The mouth is a simple black line. The lips are depicted as two red, rounded shapes. A yellow, rectangular bandage with three white dots is placed on the right side of the face, partially overlapping the letter 'A' in 'KA'. The background is a solid grey color.

**HOST
BRNO
2015**

**VIKTORIE
HANIŠOVÁ:
ANEŽKA**

N

ž

A

© Viktorie Hanišová, 2015

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2015 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-672-4 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-673-1 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-674-8 (Formát MobiPocket)

Tentokrát jsem čekala až do druhého dne. Minule jsem je nedůstojně prosila, aby už konečně vstali od stolu a někoho poslali ven, ale oni jen rutinně vyplnili protokol a dali mi podepsat lejtstro. Co se prý divím, takových případů mají spoustu.

V 6.45 utnulo kovové zvonění včerejší večer. Nebylo třeba vstávat a oblékat se. Několikrát jsem silně mrkla, abych vyplavila ospalost zažranou pod víčky. Vysvobodila jsem tělo ze zkamenělého postoje, uvolnila prsty stále ještě zakousnuté do okenní římsy a procvičila ztuhlé ruce, do kterých se vyryly nerovnosti dřeva. Zkontrolovala jsem doklady v peněžence a po špičkách opustila byt.

Navzdory časné ranní hodině mi domovní dveře z rukou vyrvalo prudké slunce. Vydala jsem se dolů svou obvyklou trasou a přitom zírala do vyprahlého, rozpukaného chodníku. Kolikrát jsem už tudy šla, touhle uličkou hanby, s pocity ponížení, vzteku i strachu. Těžký vzduch mi hrbil záda, ploužila jsem se ulicí jako stařena. Moje boty se vyhýbaly rovnému povrchu a záměrně vyhledávaly zlověstně rozšklebené pukliny v asfaltu. Co krok, to jeden z dětských snů zašlapaný do země. Chodník je nasával hrubými póry jako houba. Vychutnávala jsem si tu bolest, která mi říkala, že jsem stále ještě naživu a že si to budu muset prožít celé znovu, a přesto tentokrát jinak. Když byly všechny moje naděje a touhy navždy uvězněné v porézním povrchu chodníku, stanula jsem konečně před prosklenými dveřmi. Než jsem vzala za naleštěnou kovovou kouli od dveří do služebny, ruka se mi automaticky sbalila do pařátu. Tuhle chladnou, němou svědkyni své ubohosti jsem měla v ruce už nesčetněkrát.

Vedle mě prolétl nepříjemný výjev. Ztuhla jsem a trnutím vrátila obraz zpět doprostřed skleněné tabule. Její

pohled splynul s mým. Nedůvěřivě jsem nakrčila obočí na odraz před sebou, sotva bych se poznala. Zarudlé oči podkreslené tmavými kruhy, našedlý obličej orámovaný mastnými vlasy protkanými bílými nitkami. Včerejší večer mi obtiskl do tváře deset let. Zpozorovala jsem několik ohyzdných pupínků, které mi vyrašily na bradě a čele. Nemístně jsem se uchechtla, však jsem dobře věděla, co znamenají. Ani po tom všem, čím jsme si spolu prošly, to moje bláhové neplodné tělo přece jen ještě nevzdalo! Zítřa či pozítří najdu na svých kalhotkách první stopy odumřelé děložní sliznice zbarvené krví do ruda. Až se moje děloha za pár dnů vyčistí a připraví na další cyklus, dá signál mým vaječnicům, které ze svých zásob vyškrábnou jedno z posledních vajíček. Vyčistí se mi pleť, projasní bělmo, nalijí prsa. Jediné zbraně mého organismu, evolucí odsouzeného k pasivitě.

Mužové, jsem připravená! rozkřičí se moje tělo bez jakékoli známky důstojnosti. Na rozdíl ode mě stále pevně věří, že se mnou jeho genetická informace nezanikne. Že se otiskne do šroubovice DNA svého potomka.

Bude to i tentokrát zbytečné. Největší lidská buňka, zázrak přírody, vrchol evoluce, odejde jako vždy do septiku. O pár dnů později mé tělo opět s velkým rámušem uklidí svou naleštěnou zbroj a začne trucovat. Ale takhle to neskončí, na to ho znám až příliš dobře. Třeba se to povede příště, snaží se samo sebe přesvědčit. Takhle spolu, mé tělo a já, válčíme téměř čtyřicet let. Hádáme se, chrlíme jeden na druhého výčitky a pak se na sebe urážíme. Manželská dvojice, neschopná spolu vyjít ani se rozejít.

Z myšlenek mě vytrhl skřípavý hlas paní Majerové: „Tak už zase? To se vyřeší, nebojte, ona se vám vrátí,“ snažila se mě ukonejšit.

„Je tu dnes paní Kratochvílová?“ řekla jsem poněkud stroze místo pozdravu.

„Copak jste si minule nevšimla?“ potřásla Majerová hlavou. „Kratochvílová je už několik týdnů na mateřské. Holčička. Místo ní nastoupil poručík Tlustý, počkejte, ohlásím vás.“

To je nepříjemné, pomyslela jsem si. Snad se nebude moc vyptávat.

Nomen omen bylo první, co mě napadlo, když jsem otevřela dveře do kanceláře. Za stolem seděl asi třicetiletý muž, nohy měl doširoka od sebe, aby se mezi ně vešlo povislé břicho, kravatu špatně uvázanou a vlasy mastné tak, že by se z nich dal ždímat tuk. S přihloupě pokrčeným nosem mžoural do obrazovky a ukazováčky ťuk ťuk vyťukával z-p-r-á-v-u na klávesnici.

„Dobrý den, jmenuji se Čechová a ráda bych nahlásila pohřešování blízké osoby,“ sdělila jsem mu důvod své návštěvy a s mírným potěšením sledovala jeho zmatečný výraz. Očividně neznal správný postup, možná byl doposud jen pochůzkář. Bylo třeba ho zaučit, zajíčka. Zkušeně jsem namířila prst na přihrádku s příslušným formulářem a do protokolu uvedla potřebné údaje: věk, telefonní číslo na mobil, popis oblečení a místo a čas, kde a kdy jsem ji viděla naposledy. Tlustý nevěděl, na co se má ptát, tak jsem mu trochu pomáhala a dávala mu i instrukce, jak vyplnit protokol. Ne, nemá bankovní účet ani kartu. Ano, byl to opakovaný útěk. Ano, dá se předpokládat, že se za pár dní vrátí sama, ostatně nebylo by to poprvé. Ano, souhlasím, zatím není třeba sestavovat pátrací tým, ještě vyčkáme, panika by byla předčasná a zbytečná. Nakonec jsem přidala i telefonní číslo na kurátorku. Tlustý poctivě vyplnil protokol, přešel ho očima, vytiskl, do pravého rohu bouchl razítko a do něj naškrábal svůj podpis. Pak si odkašlal a dlouze si papír prohlížel. Poškrábal se na hlavě, kousl se do rtu a zamyšleně nakrčil čelo. A pak se mu najednou rozjasnila tvář. Konečně mu docvaklo, co na ležstru chybí.

„Máte nějakou aktuální fotku?“ zeptal se. Oči mu při tom svítily hrdostí.

„Tady, ale snad by stačila i ta předchozí, mezitím se vůbec nezměnila.“ Tedy alespoň fyzicky ne, pomyslela jsem si.

Výsledkem společně strávené půlhodinky bylo oficiální vyhlášení pátrání po mé jediné dceři, které však bylo zcela zbytečné, protože Agnes se mi nikdy nevrátí. A nezjistila jsem to předchozí večer. Ztratila jsem ji už dávno, pokud jsem ji kdy vůbec měla.

Na záchodě jsem si dlouze myla ruce. Osušila jsem je ručníkem a pak dlaně ještě dlouho třela o kalhoty, až mě začaly nepříjemně pálit. Teprve poté jsem v zadní kapse nahmatala složený papír. Informace pro policejní web.

Čechová Agnes Bianca
pohřešovaná žena

Datum narození: 17. 5. 1999

Pátrání vyhlášeno: 15. 6. 2014

Bydliště: okres Hlavní město Praha

Ozbrojena: NE

Nakažlivá nemoc: NE

Státní příslušnost: Česká republika (CZ)

Výška: 170 cm

Zdánlivé stáří: 15 let

Popis osoby:

POSTAVA střední

BARVA VLASŮ černá

BARVA OČÍ tmavě hnědá

Podrobný popis:

Pohřešovaná dívka byla svou matkou naposledy prokazatelně viděna 14. 6. 2014 krátce před půlnocí v místě svého bydliště v Libni. Od té doby o sobě nepodalala žádnou zprávu. Na sobě měla úzké džínové

kalhoty, růžové tričko s dlouhými rukávy, béžové tenisky „kecky“, šedou mikinu s kapucí a kostkovanou plátěnou tašku přes rameno. Vzhledem k tomu, že pohřešovaná osoba byla v minulosti opakovaně vídána s osobami páchajícími kriminální činností, je dána důvodná obava, že by se mohla stát obětí trestného činu nebo být do trestné činnosti zapletena.

Bezděky jsem zavrtěla hlavou nad tím nesmyslem. Úřední lejstra dokážou každého člověka, každičkový lidský prožitek přetavit v neživotný shluk písmen a mezer. Celý Agnesin svět se scvrkl na jediný list papíru. Zpráva poměrně výstižně popisovala její vzhled, ale o ní samotné neříkala nic. Nic nesdělovala o jejích zálibách a trápeních. Nepsalo se v ní o skutečných důvodech, proč ode mne Agnes předchozí večer utekla. Proč dala přednost deštivé noci před svým útulným pokojem.

Ani já jsem si tím najednou nebyla tak jistá.

Snažila jsem se vybavit si policistův obličej, když jsem mu podala fotku. Vypadal překvapeně? Zkoumal ji déle, než je obvyklé? Policista nejdříve letmo pohlédl na fotografii a založil ji do spisu. Pak desky ještě jednou otevřel a podíval se dovnitř. Třeba jen kontroloval datum nebo razítko. Každopádně se nezeptal.

Proč se to tak strašně pokazilo?

Kde jsem jen mohl udělat chybu?

Tak se ptá zoufalý člověk, jehož dráha osudu se neprotíná se sny jeho dětství a mládí. Někdo takový bláhově

věří, že za jeho osobní tragédií stojí jediná příhoda, při které se jeho osud zašmodrchal a vydal po nesprávné výhybce. Snaží se ve svém neštěstí najít logické souvislosti, neboť je přesvědčen, že se celý jeho nešťastný život dá poskládat do řetězce kauzálně propojených událostí. Věří, že kdyby se mohl vrátit v čase a jednu jedinou příhodu ze své minulosti vymazat, jeho osud by se vrátil do předepsaných kolejí.

Pokud by Julie měla zapíchnout kružítko do určitého bodu na čáře svého života, od kterého se tento bolavý příběh začal odvíjet, bez váhání by zvolila krátký okamžik, který se před lety odehrál na dámských záchodcích jedné pražské logistické firmy. Julie si sem šla ulevit (ve skutečnosti se spíše chtěla na okamžik zašít) po náročné páteční pracovní poradě. Když se v úzkém prostoru před kabinkou nahnula nad umyvadlo, aby si opláchla potem ulepenou tvář, něco ji udeřilo do zadku tak silně, že bolestivě ťukla hlavou do zrcadla.

„Soráč,“ zamumlala Máca a omluvně si ukázala na vypouklé břicho, které se drze dralo z napnutého trička, „už se to nestane, dneska jsem tu naposled.“

Už abys vypadla, pomyslela si Julie a přinutila se k chápatému úsměvu: „Nic se nestalo, obdivuju tě, jak to horko zvládáš.“

Osušila si ruce i tvář a zavřela za sebou dveře od toalety. Při cestě do kanceláře výjimečně odmítla zajít s účetní na rauchpauzu, protože ji na schůzi šéf doslova zavalil prací.

Firma, ve které pracovala, měla donedávna pouze několik desítek zaměstnanců, po jejím převzetí nadnárodní společností se ovšem značně rozrostla. Nové vedení začalo ve své české pobočce záhy takzvaně nastavovat optimalizační procesy, které převrátily vzhůru nohama veškeré zvyklosti. I tento páteční mítink byl věnován zásadním změnám. Julie jako vedoucí sekce *human resources*, které

se doposud jednoduše říkalo personální oddělení, byla na schůzi pověřena poměrně náročným úkolem. Šlo o to transparentně rozdělit zaměstnance podle jejich pracovního zařazení a individuálního přínosu pro firmu. Bylo třeba oddělit skutečně kvalitní osoby od těch méně hodnotných, tedy takových, jejichž činnost přinášela společnosti nižší a obtížně měřitelný zisk. Řadoví pracovníci si měli prostřednictvím nové hierarchizace lépe uvědomit podřazené postavení vůči svým šéfům, a ti zase vůči top managementu jak v České republice, tak i v centrále ve Velké Británii. Postavení každého zaměstnance mělo být na zaměstnanecké kartě nově viditelně označeno pomocí písmen A, B a C. Od této kategorie se odvíjelo nejen finanční ohodnocení zaměstnance, ale byly s ním spojeny i další zaměstnanecké benefity jako například vstup do VIP prostor firmy, pracovní stůl u okna, či dokonce vlastní kancelář nebo permanentka do posilovny a solária. Současně se ovšem žádný lidský zdroj nesměl cítit vyčleněn z kolektivu, aby to neohrozilo jeho loajalitu k vedení. Kromě těchto tří skupin ještě existovala zvláštní kategorie zaměstnanců, jimž se říkalo *replaceables* neboli „riplejsáci“, kteří měli zaměstnanecké kartičky béžové barvy. Jednalo se o uklízečky, údržbáře či řidiče, tedy osoby, které byly na svých postech snadno nahraditelné. Na ty se zaměstnanecké benefity nevztahovaly vůbec, neboť nepřinášely firmě přímý zisk.

Úkolem Julie bylo uvést novou dialektiku do praxe a vytvořit systém evaluace kvality zaměstnanců. Neměla z takové práce radost. Léta si tyto lidi vychovává k obrazu svému, ukazuje jim cestu, jak být lepším zaměstnancem, a z vedení jí do toho neustále zasahují. Ale co naplat, tahle práce je prostituce jako každá jiná, peníze si musí zasloužit. Jednou jí to zadali, a proto úkol musí splnit, takhle to na světě chodí. Tak jak jí bylo na schůzi doporučeno, začala nejdříve zpracovávat předběžný

návrh kategorizace lidských zdrojů podle jejich pracovního zařazení. Otevřela si abecední seznam zaměstnanců, začala z něj myší vykrajovat jména a přehazovala je jako balíky slámy do jednoho ze čtyř sloupečků v pravé části obrazovky. Po chvíli si však uvědomila, že kategorizaci provádí úplně špatně. Například Jana Machová, obyčejná fakturantka, která má navíc často ošetřovačku na dítě, nemůže sdílet stejnou skupinu s Petrou Drápalovou, osobní asistentkou generálního ředitele podniku. A naopak manažer optimalizace procesů nepatří k plebsu.

Julie se oběma dlaněmi odtlačila od stolu, opřela hlavu o podhlavník kancelářské židle a zadívala se na bílý strop. Několikrát se zhluboka nadechla. Poté popojela s židlí zase ke stolu a klikla myší, aby znovu otevřela soubor. Upřeně zírala na obrazovku, která se jí slila v bělavé nic. *Nada*. Písmenka se rozmlžila do prázdnoty, čtyři sektory tabulky vytvořily jediný celek. Bílý strop. Julie vši silou sevřela víčka, až se jí před očima spustil stříbrný ohňostroj, a po pár vteřinách znovu upřela pohled na zářivé nekonečno. Mezi ní a světem se vytvořil mlžný opar, který jí znemožnil vidět věci kolem sebe. Julie ještě chvíli nehybně zírala na monitor. Co se to s ní jenom děje, proč se nemůže soustředit? Měla na sebe vztek, že se nedokáže zamyslet.

Z bílé obrazovky najednou probleskl úplně nový obraz. Její vlastní obličej, který se na ni groteskně šklebil po bolestivém nárazu do zrcadla. A za ním rozostřená široká silueta. Julie nevěřičně nakrčila obočí. Vykolejila ji snad bezvýznamná kolize s kolegyní? Sáhla si na čelo a nahmatala drobnou bouli. Bolest na čele sotva cítila. Pod bouličkou, kdesi mnohem hlouběji v hlavě, však vytušila mnohem bouřlivější procesy. Mozek se jí nafukoval jako balón, celá hlava ji brněla. Bouchnutím o zrcadlo se zřejmě narušily zaběhnuté nervové dráhy v mozku a nervové buňky si musely začít hledat nové

cesty pro přenos signálu. Julie pocítila náhlou, ale o to palčivější zášť vůči Máce a ostatním kolegyním, které už v práci nevidala. Současně v ní vzrůstala úzkost, kterou cítila už několik měsíců či snad let. Schovala si obličej do dlaní a začala zhluboka dýchat, aby zahнала bodavou bolest ve spáncích. Tisíce špičatých kladívek Julii tloukly do lebky. Ostrý skalpel se jí zařezával do mozkové kůry a dělil ji na drobné kousky. Julie se opřela lokty o stůl, aby neomdlela, a veškerou zbylou energii věnovala odstranění bolesti a hučení v hlavě.

Konečně. Beztvaré myšlenky a nápady, které jí doposud chaoticky poletovaly v hlavě, se slily v jednu jedinou představu. Rozmazané skvrny kolem ní se měnily v konkrétní předměty. Julie spustila dlaně, kterými si chránila obličej, a zadívala se před sebe. Zaostřila někam do dálky, zcela mimo tuto kancelář i budovu. V dáli viděla něco úplně malého, ale se zřetelnými obrysy.

Žena, která toho dne odchází z práce, je úplně jiná Julie. Když vkládá kartu do elektronických píchaček, ruce se jí nechvějí. S napřímenými zády a sebejistým krokem sestupuje po schodech k východu. Tělo jí obklopuje aura sebevědomí a odhodlání. Julie už zná řešení svého problému: I ona chce mít nalitá prsa a tlusté břicho, aby se jí mohla ostentativně otírat o pracovní stůl a agresivně vytlačovat kolegyně od kávovaru. I ona si přeje, aby na něj sahalí lidé, kteří jí doposud vykali, a ptali se jí, jestli to bylo přirozené, nebo umělé oplodnění. Už samu sebe vidí v nové roli a se zasněným úsměvem si představuje, jak heká do schodů a v podpaží se jí dělají propocené koláče.

Dá se to vlastně považovat za zcela logické a rozumné rozhodnutí. Co se týče kariéry, dosáhla Julie nejvyššího možného postavení a není kam dál postoupit. Její jedinou starostí je, jak si práci udržet, ale jako realista ví, že výš to v jejím oboru už nepůjde. Říká se tomu skleněný

strop. Dítě by tedy mohlo být tou správnou přidanou hodnotou k dosavadnímu životu. Je načase, aby své znalosti a zkušenosti dobře zúročila. Teď už ví, jak je má nejlépe investovat — předá je svému potomkovi.

Večer se doma svlékne a postaví před zrcadlo. Nemilosrdným pohledem přejede celé své tělo. Natočí se k zrcadlu zleva, zprava, udělá čelem vzad a snaží se prohlédnout i zezadu. Pozoruje své tělo jako nějaký objekt, zvíře v zoo, žábu napuštěnou ve formaldehydu. Neuniknou jí ani nejrůznější zákoutí, která obyčejně zůstávají očím skryta.

Tohle tělo je připraveno rodit, říká si Julie, když se trýzní zkoumáním nedostatků na svém zevnějšku. Vždyť už také má nejvyšší čas. Každý rok ji stojí větší a větší úsilí, aby tělo udržela v jakž takž přijatelném tvaru. Přesto vidí, že její prsa, hlavně to pravé, trochu visí a zadek začíná být přes veškerou péči poněkud rozkydlý.

Julie přiblíží obličej k zrcadlu a přimhouří oči. Když se jí její vlastní odraz rozmlží, stále se může považovat za krásku. Jemná pleť, jejíž bledost je podtržena hustými, mírně zvlněnými zrzavými vlasy. Symetrický obličej, velké zelenošedé oči a plná ústa. Když ovšem oči doširoka otevře, maličko se zakaboní. Pod bílou kůží prosvítají popraskané žilky a na čele se mračí první vrásky. Povolá oční víčka zčásti zakrývají dlouhé řasy. Julie o svých vadách na kráse dobře ví, však je také musí každé ráno urputně maskovat. Za kosmetické přípravky, poradenství vizážistky a kadeřnické služby vydává každý měsíc nemalé částky. Ještě více investuje do oblečení a bot. Potkat někdy nenalíčenou a neupravenou Julii na ulici? Něco takového by se nikdy nemohlo stát. Vlasy má vždy pečlivě vyfoukané a uhlazené, na saku kostýmku ani smítko, boty jsou za všech okolností beze zbytku vyleštěné. Julie je prostě ve všech ohledech perfektní. Tedy alespoň si to doposud myslela.

Není to samozřejmě poprvé, co se Julie zabývá myšlenkou na dítě. Pokud máte ženské nebo mužské reprodukční orgány, nemůžete se otázkám na potomky vyhnout. Julii provází otázka mateřství od raného dětství. Už jako malá si přála děťátko. Matka jí proto ke čtvrtým narozeninám koupila umělé miminko s mrkacíma očima a kudrnatými světlými vlásky. Julie miminko krmila mlíčkem z růžové lahvičky, držela ho na rameni a poklepávala mu po zádech, aby si odříhlo, přebalovala ho a koupala v opravdové dětské vaničce. S kamarádkou od sousedů Evkou Jičínskou chodily se svými kočárky na vycházky na náves. Julie si s miminkem hrála dokonce raději než s kocourem Karlem, který k nim chodil na terasu pro kuřecí kosti. Na rozdíl od kocoura mohla svou panenku hladit, kdy se jí zlíbilo, protože nemohla utéci. Světlovlasá panenka vždy trpělivě čekala, až jí učeše vlásky, a vůbec nevadilo, když jí kartáčem omylem vytrhla chomáček chemlonu. Dělej si se mnou, co chceš, říkala jí panenčina mrtvolně usměvavá tvář. Maminka její zálibu s potěšením sledovala.

„Až budeš mít jednu opravdové miminko, budu ti pomáhat se o něj správně starat,“ povídala jí zasněně. „Budu k tobě chodit každý den a naučím tě ho správně ukládat i krmit.“

Až do puberty byla pro Julii představa, že jednou bude mít dítě, nebo nejlépe rovnou dvě, blond princeznu s modrýma očima a tmavovlasého rošťáka, naprosto neodmyslitelná. Chtěla být jako její matka, která se jí zcela obětovala. Pak se však v Julii začalo cosi lámat. Bezpochyby to souviselo s její vzrůstající opozicí vůči matce. Velmi nelibě nesla, že si s ní najednou nemá o čem povídat. Matka chodila dopoledne pomáhat do JZD, aby se odpoledne a večer mohla věnovat manželovi a své dceři. Většinu dne trávila vařením nebo péčí o zahradu. Nezájímala se o dění kolem sebe a ani sobě samé nevěnovala

nijak zásadní péči. Tělo jí tak obrostlo tukem, že sotva dopnula fialové šatovky, které kdysi nosila jako těhotná. Večer si většinou sedla k televizi a sledovala seriály nebo estrády. Ideální členka socialistické společnosti, která oddaně plní své povinnosti a nezajímá se o dění kolem sebe — tak ji začala vidět Julie, která právě dospěla do evolucí naprogramovaného období vzdoru vůči společnosti i svým nejbližším.

„Co jsi dělala, když sem přišli Rusové?“ ptala se matky jednou s plamenným výrazem v očích.

„To bylo tehdá, když se nám urodilo hodně rynglí,“ odpověděla matka bez zaváhání. „To víš, v zimě tehdy nebylo v obchodech moc ovoce. A tak se všechno muselo zavařovat, když jsme chtěli, abyste měli trochu těch vitamínů. Tenkrát jsem nafasovala několik kilo rynglí, byly už trochu potlučené a místy hnědly, tak jsem je musela rychle zpracovat. Pustila jsem si rádio a samozřejmě jsem měla strach, když jsem viděla venku projíždět Rusáky v obrněných vozech, ale do sklepa jsem se nešla schovat. Stála jsem u kastrolu celá shrbená, aby mě nebylo vidět oknem, a zavařovala. Ale díky bohu, že žijeme tady, na vesnici, o nás se nezajímali,“ vyprávěla jí matka a dmula se při té vzpomínce pýchou.

Představa matky, která se hrdě krčí u plotny, zatímco se za oknem odehrávají velké dějiny, Julii zcela znechutila. Začala se za ni stydět. Když Juliiny odvážnější kamarádky po schůzi SSM chodily tajně na pivo a vyprávěly si vtipy o komunistech, které slyšely od rodičů, Julie raději zahanbeně chvátala domů.

Brzy po tom, co složila maturitu, Julie opustila malebnou, ale k smrti nudnou vesnici v západočeském pohraničí a přestěhovala se do Prahy. Díky skromné finanční podpoře od matky, ještě hubenějšímu stipendiu od univerzity a příležitostným brigádám dokázala vystudovat andragogiku na filosofické fakultě. Zde se také seznámila

s Markem, vědeckým asistentem na katedře. Brzy se nastěhovali do dvoupokojového pavlačového bytu v Nuslích, který Marek zdědil po prarodičích. Společně křičeli na Národní třídě, cinkali na Václavském náměstí a posléze prožívali frustraci z polistopadového vývoje.

O dětech mluvili sporadicky. Nechtěli se do rodinného života vrhnout po hlavě jako jejich kamarádi a spolužáci. Měli v plánu zajistit dětem stabilní zázemí, proto bylo třeba nejprve dokončit vysokou školu a najít si dobře placené zaměstnání a koupit auto a obstarat vhodnější bydlení a a a... Ovšem s každou zdolanou překážkou se brzy objevila nějaká další. Výhodně prodali nuselský dvoupokojový byt a zabydleli se v prostorném 3+1 v Horní Libni, ale nejprve bylo třeba splatit alespoň polovinu hypotéky. Obstarali si nové auto, ale to nemělo dostatečně velký kufr, aby se do něj vešel kočárek. O dětech se mluvilo stále méně a toto téma by nakonec zřejmě zcela utichlo, kdyby je k příslušné diskusi nedonutily okolnosti. Po jednom milostném aktu Marek zjistil, že mu praskl prezervativ. Chvíli oba mlčky zírali na oranžovou gumu, ze které vytékala vazká bělavá tekutina. Julie si v tu chvíli vybavila jednu scénu ze svého dětství. Tenkrát jí mohlo být tak pět šest let, protože měla na pažích rukávky na plavání. Stála se svou matkou před skříňkou v dámských šatnách a s úžasem sledovala, jak se sehnuté matce, která se soukala do hrubých, květovaných kalhotek s širokým lemem, přelévá vytahané břicho ze strany na stranu.

„Já budu mít bratříčka?“ zeptala se jí zvědavě.

Matka se lehce zamračila: „Už jsem jedno děcko měla a tohle je výsledek... Ale neboj, za to si můžu sama, u tebe to bude jiné,“ dodala dobrosrdečně. „Až ty budeš maminkou, dáme si pozor na to, aby se ti břicho takhle nevytahalo. Po porodu ti ho budu ovazovat, aby se ti stáhlo nazpátek.“

Julie odvrátila oči od použitého kondomu a podívala se na své ploché břicho. Pak pohlédla na Marka.

„Ne,“ řekli oba téměř současně. Pak se jen zabývali tím, kde sehnat Postinor. Po této příhodě už s Markem o dětech prakticky nemluvili. Když se Julie někdo zeptal, jestli chce mít děti, pouze se smutně a záhadně usmála. V tázajících to vyvolávalo dojem, že Julie sice děti chce, ale z nějakého důvodu je mít nemůže. Frekvence otázek se postupně snižovala, až se téměř zastavila. Julie a Marek si našli nový koníček, a to zážitkové cestování. Každým rokem hledali čím dál exotičtější destinace. Mohli si to dovolit, protože případného potomka odložili na neurčito, a nebylo tedy třeba tolik šetřit. Julie, novodobá kolonizátorka, každý zážitek pečlivě přišpendlila na obrovskou mapu světa připevněnou na stěně v předsíni. Byla na ni málem stejně pyšná jako rodiče na své děti.

Konečně se mohli plně věnovat svobodné a samoúčelné erotice. A proč by také ne, vždyť dnes si přece může dělat každý, co se mu zlíbí. Zajímavé ovšem bylo, že sexuální život Julie a Marka začal po čase skomírat. Nebylo to tím, že by měli strach z otěhotnění, neboť Julie se od patálie s kondomem začala jistit hormonální antikoncepcí a nechala si do zásoby napsat několik potratových pilulek. Oba se však postupně začali intimním chvilčkám vyhýbat. Bylo to, jako by sex oddělený od reprodukční funkce ztratil na kouzlu. Současně se začala vytrácet i láska.

Nyní Julie vidí příležitost jejich vztah opět obnovit. Ví, že hraje vabank, bude to buď, anebo. Ona ovšem vždycky věděla, jak Marka přesvědčit.